

NO VOLEM OBLIDAR

No volem oblidar, no podem oblidar. Elles ja formen part de la nostra memòria col·lectiva...

És cert que no coneixíem a moltes de les víctimes perquè són innombrables, cert que moltes eren d'aquí i altres havien vingut d'indrets llunyans. Però cada cas de dona o criatura assassinada, maltractada, violada en mans d'un o varis homes violents, ens porta quelcom terriblement familiar, íntim, proper... I això és perquè totes les víctimes senyalen el símptoma que identifica la vergonyosa cultura patriarcal que ens envolta i travessa, malgrat que els fets radicals com els assassinats semblin excepcionals. És aquest patriarcat que tracta les dones i els infants com a propietat de l'home, aquest patriarcat que ha creat l'estructura més perillosa per dones i infants: la família nuclear i el seu àmbit privat que entronitza a l'home, el rei i senyor del seu regne i els seus subalterns: les seves propietats ("la maté porque era mía", diu el popular tango!)

Aquesta performance que presentem avui aquí, aquests perfils de dones i infants desapareguts en mans violentes ens commouen directament, perquè són perfils nostres, perfils ja interioritzats i incorporats a la nostra vida quotidiana, no importa l'origen, ni el color de pell, ni l'edat, tots els perfils ens interpel·len amb la mateixa insistència. Estan presents sempre, al nostre costat, i ens recorden i denuncien, no sols la seva desafortunada història, sinó molts dels fets més tristes de la nostra civilització que encara es troben estructurant l'educació, la doble moral, l'objectualització de persones i la seva explotació, colonització, racialització... En definitiva, ens parlen de la manca de respecte per la vida humana i no humana en aquest món, de la manca de cura de la terra que ens sosté, de l'entorn que ens abriga i alimenta...

Aquests perfils, avui tan propers, ens mostren i demostren la violència estructural patriarcal i capitalista, la altra cara de la nostra societat, l'estigma vergonyós i global que avui travessa la diversitat dels pobles que habiten la Terra.

Aquests perfils dolorosos, ja entranyables, reclamen respostes i un altre futur per les persones活ives, un altre tracte, un altra escala de valors socials, econòmics, ecològics. Reclamen una altra manera de viure, una altra societat, un altra "humanitat".

Avui reconeixem aquí la seva persistència en la nostra memòria i, davant la seva presència simbòlica, volem renovar el nostre compromís de no aturar la lluita fins que no s'acabi radicalment aquesta infame i funesta pràctica masclista de la violència cap a les dones, els infants i tots aquells éssers considerats subalterns, prescindibles i propietat privada d'algú.

Aquests cors que aquí mostrem continuen bategant entre nosaltres i són l'impuls viu de la nostra lluita.

Santa Coloma de Gramenet, a 21 de novembre de 2020

Correu electrònic: artemisdegramenet@gmail.com

Facebook: Artemis de Gramenet..... Twitter: @artemisdegrame1

Pàgina web: <https://artemisdegramenet.weebly.com/>

Instagram: artemisgramenet

NO QUEREMOS OLVIDAR

No queremos olvidar, no podemos olvidar. Ellas ya forman parte de nuestra memoria colectiva...

Es cierto que no conocíamos a muchas de las víctimas porque son innumerables, cierto que muchas eran de aquí y otras habían venido de lugares lejanos. Pero cada caso de mujer o criatura asesinada, maltratada, violada en manos de uno o varios hombres violentos, nos trae algo terriblemente familiar, íntimo, próximo... Y esto es porque todas las víctimas señalan el síntoma que identifica la vergonzosa cultura patriarcal que nos rodea y atraviesa, a pesar de que los hechos radicales como los asesinatos parezcan excepcionales. Es este patriarcado que trata las mujeres y los niños como propiedad del hombre, este patriarcado que ha creado la estructura más peligrosa para mujeres y niños: la familia nuclear y su ámbito privado que entroniza al hombre, el rey y señor de su reino y sus subalternos: sus propiedades (¡“la maté porque era mía”, dice el popular tango!)

Esta performance que presentamos hoy aquí, estos perfiles de mujeres y niños desaparecidos en manos violentas nos conmueven directamente, porque son perfiles nuestros, perfiles ya interiorizados e incorporados a nuestra vida cotidiana, no importa el origen, ni el color de piel, ni la edad, todos los perfiles nos interpelan con la misma insistencia. Están presentes siempre, a nuestro lado, y nos recuerdan y denuncian, no solo su desafortunada historia, sino muchos de los hechos más tristes de nuestra civilización que todavía se encuentran estructuralmente en la educación, la doble moral, la objectualización de personas y su explotación, colonización, racialización... En definitiva, nos hablan de la falta de respeto por la vida humana y no humana en este mundo, de la falta de cuidado de la tierra que nos sostiene, del entorno que nos abriga y alimenta...

Estos perfiles, hoy tan próximos, nos muestran y demuestran la violencia estructural patriarcal y capitalista, la otra cara de nuestra sociedad, el estigma vergonzoso y global que hoy atraviesa la diversidad de los pueblos que habitan la Tierra.

Estos perfiles dolorosos, ya entrañables, reclaman respuestas y otro futuro por las personas vivas, otro trato, otra escala de valores sociales, económicos, ecológicos. Reclaman otra manera de vivir, otra sociedad, otra “humanidad”.

Hoy reconocemos aquí su persistencia en nuestra memoria y, ante su presencia simbólica, queremos renovar nuestro compromiso de no parar la lucha hasta que no se acabe radicalmente esta infame y funesta práctica machista de la violencia hacia las mujeres, los niños y todos aquellos seres considerados subalternos, prescindibles y propiedad privada de alguien.

Estos corazones que aquí mostramos continúan latiendo entre nosotros y son el impulso vivo de nuestra lucha.

Santa Coloma de Gramenet, a 21 de noviembre de 2020

